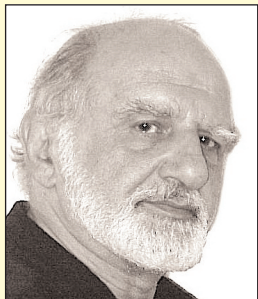

Μαξίμου ενάντια

Καλημέρα κ. Πρόεδρε

Ξεκαθαρίστε Επιτέλους Τη «γραμμή» σας

Ειλικρινώς απορώ. Εγώ δεν μπορώ να καταλάβω και ζαλίζομαι εύκολα από τις πολιτικές πιρουέτες, ή είναι τόσο παραζαλισμένοι εκείνοι οι οποίοι προαλείφουν εαυτούς ως αυριανούς κυβερνήτες του τόπου και διαχειριστές μιας κρίσης που μας ταλανίζει έξη χρόνια και θα μας συνοδεύει πολλά περισσότερα; Ποιος εκφράζει την σωστή «γραμμή» τους τέλος πάντων;

Από μην μία ο Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ Διονύσης Βίτσας, δηλαδή ο δεύτερος στην ιεραρχία του κόμματος μετά τον Αλέξη Τσίπρα, είναι έτοιμος να αντιμετωπίσει με την βίτσα του τους δανειστές μας, δηλώνοντας με κατηγορηματικότητα: «Δεν θα τηρήσουμε το χρονοδιάγραμμα του διμήνου που συμφωνήθηκε με τους δανειστές, εδώ δεν αναγνωρίζουμε τη συμφωνία».

Από την άλλη εκείνος που κατ' εξοχήν εκπροσωπεί τον πρόεδρο του κόμματος, δηλαδή ο Νίκος Πατπάς, διευθυντής του πολιτικού γραφείου του Αλέξη Τσίπρα, και κατά λογική ακολουθία άμεσος κοινωνός των απόψεων του, σπεύδει αντιθέτως να καθησυχάσει τους ευρωπαίους εταίρους και δανειστές μας δηλώνοντας ότι: «Δεν πρόκειται να λάβουμε μονομερείς αποφάσεις στην Ευρώπη και θα διατηρήσουμε σε τάξη τη δημόσια οικονομία. Το ελληνικό κράτος θα δαπανά μόνον τα χρήματα που θα καταφέρνει να εισπράττει».

Υπάρχει βεβαίως μια μικρή λεπτομέρεια: Οι δηλώσεις του κ. Βίτσα έγιναν σε ελληνικό ραδιόφωνο, δηλαδή απευθύνονται σε εσωτερική κατανάλωση. Ενώ οι δηλώσεις του κ. Πατπά στην ιταλική εφημερίδα «La Stampa». Πρόκειται άραγε για αθέλητη ή για ηθελημένη διγλωσσία; Γιατί διγλωσσία σίγουρα είναι. Και δεν είναι ούτε η πρώτη εκδήλωση της ούτε η τελευταία.

Την ίδια ώρα που ο κ. Τσίπρας διαβεβαιώνει ότι η Ελλάδα θα παραμείνει στο ευρώ, ο οικονομολόγος του ΣΥΡΙΖΑ κ. Λαπαβίτσας μιλάει για «σχέδιο Β» που προβλέπει επιστροφή στη δραχμή. Προσθέστε στην γενική σύγχυση και τις αντιθέσεις ανάμεσα στις δηλώσεις του Παναγιώτη Λαφαζάνη, κοινοβουλευτικού εκπροσώπου του κόμματος και του βουλευτή, καθηγητή της νομικής επιστήμης, Αλέξη Μητρόπουλου. Με τον πρώτο να υπερασπίζεται το δικαίωμα στις μονομερείς αποφάσεις και την κατάργηση μνημονίων και εφαρμοστικών νόμων με μια νομοθετική πράξη. Και τον δεύτερο να δηλώνει: «Όσοι λένε ότι με ένα άρθρο μπορούν να καταργηθούν οι μνημονιακές δεσμεύσεις δεν έχουν γνώση του όγκου τους».

Την σημερινή εξουσία την γνωρίζουμε. Και αναλόγως τοποθετούμεθα έναντι της. Δεν μας βοηθάτε λίγο να καταλάβουμε και εσάς, σταθεροποιώντας μια γραμμή επιτέλους;

Γ. Π. ΜΑΣΣΑΒΕΤΑΣ
giorgis@massavetas.gr

Ο υποψήφιος για την προεδρική καρέκλα **Σταύρος Δήμας** είναι ασφαλώς μια εξαιρετική επιλογή από τον χώρο της κεντροδεξιάς. Αλλά το ερώτημα είναι αν αυτό είναι αρκετό.

Όταν το 1993 ο Αντώνης Σαμαράς ανέτρεπε την κυβέρνηση Μητσοτάκη και προχωρούσε στην ίδρυση του δικού του κόμματος, της «Πολιτικής Άνοιξης», βασικό σύνθημα του ήταν μια λέξη: **ΥΠΕΡΒΑΣΗ**.

Είναι μια λέξη την οποία έχει επαναλάβει μερικές φορές και τώρα που ασκεί την εξουσία. Και μερικές την έχει κάνει πράξη, έστω κατ' ανάγκην, αφού δέχθηκε να σχηματίσει κυβέρνηση με τον «αιώνιο αντίπαλο» -για να θυμηθούμε την ορολογία του ποδοσφαίρου, δηλαδή του ΠΑΣΟΚ.

Υπέρβαση ενδεχομένως χρειαζόταν και στο θέμα της προεδρικής εκλογής. Με τέτοια επιλογή που να δικαιολογεί, ή έστω να προσφέρει προσχηματικό λόγο, σε ορισμένους κεντροαριστερές προέλευσης ανεξάρτητους βουλευτές, αλλά και σε βουλευτές της ΔΗΜΑΡ, να τοποθετηθούν θετικά έναντι του υποψηφίου.

Όσο και αν συμπάθω προσωπικώς τον Σταύρο Δήμα και εκτιμώ την μετριοπάθεια του, πάντως η επιλογή του δεν συνιστά την «υπέρβαση». Δεν είναι μια πολιτική κίνηση «ματ», ούτε καν «Σαχ» στην σκακiera του πολιτικού παιγνίου.

Επομένως η προσωπικότητα του υποψηφίου δεν είναι εκείνη που θα φέρει την ανατροπή στα ως τώρα δεδομένα. Δεδομένα που είναι και θα παραμείνουν ως τις 29 Δεκεμβρίου απαγορευτικά. Διότι όπως και να κάνει κανείς τους υπολογισμούς, αυτή την ώρα λείπουν ακόμη, στην καλύτερη περίπτωση, τέσσερις βουλευτές.

Αν είναι λοιπόν να υπάρξουν, κατά την τρίτη και «μοιραία» ψηφοφορία εκπληξίες, αυτές δεν θα οφείλονται στην επιλογή

Η πίσω πλευρά

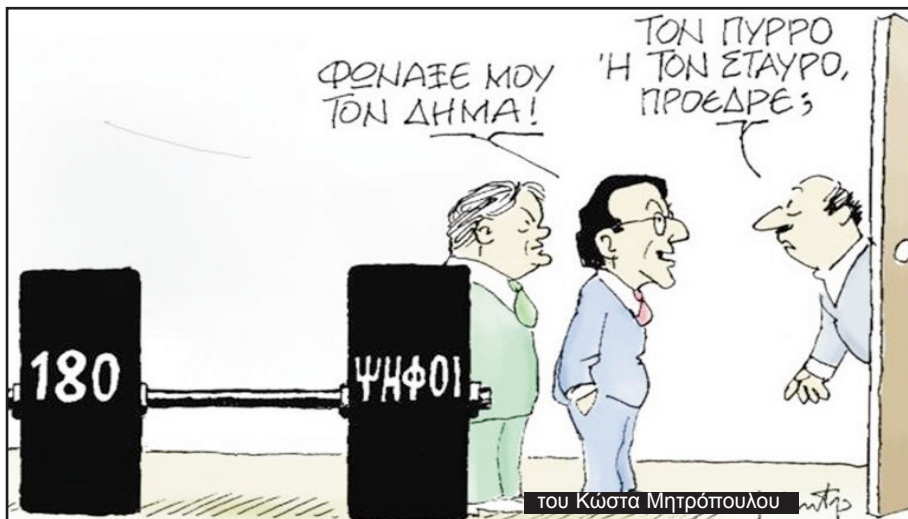
Στα γεγονότα και τα πρόσωπα

του Χρήστου Παπανικολάου

του Ηλία Μακρή

του Κώστα Μητρόπουλου

του Ανδρέα Πετρούλακη

του προσώπου.

Εκείνο το στοιχείο που μπορεί να αλλάξει τα δεδομένα, εκείνος που μπορεί να καταστήσει εφικτή την εκλογή προέδρου από την σημερινή σύνθεση του κοινοβουλίου, όσο και αν ακούγεται παράξενο, είναι ο ΣΥΡΙΖΑ.

Αν εξακολουθήσουν τα στελέχη του να παρουσιάζουν αυτή την εικόνα που περιγράφεται στην διπλανή στήλη, να δίνουν την εντύπωση ότι δεν έχουν ξεκάθαρη γραμμή πλεύσης, είτε ότι έχουν «κρυφά σχέδια», τα «Πλάνα Β» για τα οποία μερικοί ομιλούν, και τα οποία δεν γνωστοποιούνται ώστε να γνωρίζουν οι πολίτες τι επιλέγουν, τι τους περιμένει, τότε δεν αποκλείεται αυτοί οι τέσσερις που λείπουν να βρεθούν από τον χώρο της ΔΗΜΑΡ.

Υπάρχει βεβαίως και ο παράγοντας της προσωπικής ανασφάλειας ορισμένων βουλευτών για το αν θα συνεχίσουν να είναι βουλευτές σε περίπτωση πρόωρων εκλογών. Αλλά αυτός υπήρχε εδώ και μήνες.

Τώρα όμως προστίθεται το φαινόμενο μιας άλλης ανασφάλειας. Αυτής που προκαλείται από το πως αντιδρούν όχι μόνον οι επάρατες «αγορές» αλλά κυρίως οι εταίροι μας. Η ανασφάλεια για το που μπορεί να βρεθεί ο τόπος αν αναλάβει την εξουσία η κυβέρνηση ενός κόμματος που εμφανίζεται να είναι βαθύτατα διχασμένο ως προς το τι πρέπει να κάνει, πώς να αντιμετωπίσει την ανάγκη του τόπου να συνεχίσει να έχει, οικονομικώς, «τις πλάτες» των εταίρων του που είναι πια και οι βασικοί δανειστές του.

Δηλαδή η μόνη ελπίδα του Αντώνη Σαμαρά και του Ευάγγελου Βενιζέλου να διαβούν τον Ρουβίκωνα, να αποφυγούν την προσφυγή στις κάλπες μέσα στον Ιανουάριο, με την βέβαιη ήττα να τους περιμένει, είναι ...ο Λαφαζάνης, ο Βίτσας, ο Λαπαβίτσας και όσοι άλλοι μας προετοιμάζουν για το ενδεχόμενο μετωπικής ρήξης με την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Αν δεν καταφέρει να τους χαλιναγωγήσει, ο Αλέξης Τσίπρας, στις κρίσιμες μέρες που απομένουν ως την τρίτη ψηφοφορία, τότε όλα είναι πιθανά.

Ο οπισθογράφος